

SZÉLRŐZSA

GEORGE BERNARD SHAW rendkívül érdekes életrajzot írt B.C. Rosset. Új szempontú írásában Th. D. O' Bolger pennsylvaniai egyetemi tanár kiadatlan könyvének anyagát is felhasználta. Shaw eddigi életrajzról tulságosan támaszkodtak a világhírű író adataira. Rosset nem ismerte személyesen és így munkájában saját szempontjait érvényesíti és objektívebben követte. Többek között annak a véleménynek ad kifejezést, hogy Shaw természetesen apja édesanyjának barátja, George Vandeleur Lee énektanár és karmester, akinek primadonnája volt Dublinban. Lee irányította G. B. Shaw és nővérei nevelését és az ő hatására lett az író zenekritikus.

A SZOVJETUNIO LEGNAGYOBB ALLAMÁBAN, az Orosz Szovjet Szocialista Köztársaságban még az idén bevezetik a könyvszajegyet. A sorsjegyek összértéke öt millió rubel lesz, egy sorsjegy ára 25 kopek.

IRAKBAN ELHATÁROZTÁK, hogy Herodotosz leírása alapján rekonstruálják a Babel tornyát. A tervek szerint az épületben nagy, modern előadótermet helyeznek el nemzetközi zenei fesztiválok rendezésére.

A COMITÉ NATIONAL DES ECRIVAINS fogadást adott a Párizsban tartózkodó délamerikai írók: Pablo Neruda és Miguel Angel Asturias tiszteletére a Hotel Lutetia helyiségeiben.

LENINGRÁDBAN MEGTALÁLTÁK a Holt Lelkeknek egy ismeretlen kéziratát Gogol sajátkezű javításával. A szerző a kéziratot valószínűleg röviddel halála előtt korrigálta.

LIMONÁDE JOE, Oldrich Lipsky vadnyugati komédiája volt az újabb csehslavák filmgyártás legjövendőbb filmje. Eddig 16 országba adták el és a francián, angolon, németen és magyaron kívül más nyelvekre is szinkronizálták.

BONNAN A FRIEDRICH EBERT Alapítvány Erich Olenhauer Alapjának kuratóriuma egyhangúlag úgy döntött, ötvénezer márkát bocsát a tudományos kutatás rendelkezésére abból a célból, hogy megállapítsák és feldolgozzák milyen méretű és jellegű volt a munkámozgalmak bel- és külföldi ellenállása a nemzeti szocialista önkényuralommal szemben.

PÁRIZSBAN BEMUTATÁK a Elektra világhírű rendezőjének, Michael Kakojanisznak „Zorba, a görög” című új filmjét, amely Kazantzakis regénye alapján készült. A film négy ember komikus és egyben tragikus kalandjait meséli el. A főszerepeket Lila Kedrova, Irene Pappas, Alan Bates és Anthony Quinn alakították.

WLADIMIR HOROWITZ századunk egyik legnagyobb zongoraművésze tizenkét évi szünet után visszatér a hangversenyterembe. Toscanini veje az elmúlt években csak hanglemes felvételeket készített, de közönség előtt nem játszott. Első hangversenyét ősszel a newyorki Carnegie Hallban fogja tartani.

Boldog Balázs

Orvostudományi Egyetem Tanárképző Főiskola

Népköztársasági ösztöndíjasok az új tanévben

A Szegedi Orvostudományi Egyetem Orvostudományi Karán a Népköztársasági ösztöndíj első fokozatában tanulmányi eredménye alapján tizenkét hallgató részesül az 1965/66-os tanévben. Ezek a következők: **Gervain Mihály** harmadéves, **Herczeg János** ötödéves, **Julesz János** negyedéves, **Korom Irma** ötödéves, **Láng Ilona** ötödéves, **Mustárdy Ildikó** ötödéves, **Rózsa Katalin** ötödéves, **Sági Ilona** ötödéves, **Svékus András** ötödéves, **Várkonyi Ágnes** másodikéves, **Wórum Imre** ötödéves és **Zsolnai Mária** negyedéves.

A Népköztársasági ösztöndíj második fokozatát kapta **Annus János** negyedéves, **Benedek György** harmadéves, **Bíró László** másodikéves, **Frenyó Sándor** harmadéves, **Galgóczy Gábor** ötödéves, **Gránitz János** negyedéves, **Gyurkovics Ágnes** ötödéves, **Karcsu Sarolta** másodikéves, **Kovács Aranka** másodikéves, **Matkó Ida** negyedéves, **Molnár Klára** másodikéves, **Nagy Erzsébet** harmadéves, **Praefort László** ötödéves, **Sándor Tamás** harmadéves, **Tekulics Péter** másodikéves és **Török László** harmadéves hallgató.

A Gyógyszertudományi Karon nyolcan nyerték el a Népköztársasági ösztöndíj második fokozatát. **Endreffy Emőke** negyedéves, **Galó Mária** harmadéves, **Hódi Klára** harmadéves, **Kiss Elza** másodikéves, **Makay Zsuzsanna** harmadéves, **Pelle Márta** negyedéves, **Tóth Klára** harmadéves és **Zádeczky Sándor** negyedéves hallgatók.

A Szegedi Tanárképző Főiskola hallgatói közül huszonhatot találtak érdemesnek a Népköztársasági ösztöndíjra. Első fokozatot egy hallgató, **Virányi Katalin** negyedéves kapott. A Népköztársasági ösztöndíj második fokozatában a következők részesültek: **Jobba Eva**, **Szalai József**, **Kalmár Erzsébet**, **Köves Katalin**, **Bohony Nándor**, **Budai Zsuzsanna**, **Szuromi Pál**, **Bakóné Szabó Margit**, **Matusik Sándor**, **Takács József**, **Szabados Gizella**, **Lehner Erika**, **Sántha Erzsébet**, **Mór Ilona**, **Vescei Éva**, **Boros Erzsébet**, **Cselik Mária**, **Molnár Zsuzsanna**, **Bíró Zoltán**, **Horog Eszter**, **Kristóf Mária**, **Decsy Zsófia** és **Szerygyuk Natália**. A szolnoki kihelyezett tagozaton első fokozatot **Torma Mária**, második fokozatot **Litke Gábor** kapott.

VÉLEMÉNYEK JAVASLATOK

az ifjúsági vezetésről

A József Attila Tudományegyetem vezetőképző tanfolyamán

A tanulmányi év megkezdése előtt tartották meg a szegedi felsőoktatási intézmények vezetőképző tanfolyamait. A tanfolyamok során, hallgatva az előadásokat, foglalkozva az anyaggal, sokakban felvetődött a kérdés: Mennyit is nyújt a vezetőknél ez a tanfolyam? Mennyit ér, mit jelent számukra és másoknak ez a vezetőképzés?

Gyakori, hogy ezt a kérdést dilettantizmusból teszik fel. Most olyan ember véleményét kértük, ki, aki nem dilettáns. Gondosan megalapozott elméleti tudással rendelkező, gyakorlati „szakemberrel” állunk szemben. **Várkonyi Zoltán**ról, a Tudományegyetemi KISZ VB titkárhelyetteséről van szó. A vezetőképzés szükségességét és jelentőségét már hosszú ideje hangoztatjuk. A jó vezető jellemzői, a jó vezető jellemvonásai nem alakulnak ki önmaguktól.

Megdöbbenő, hogy a gyakorlat mennyire megmutatja, hogy milyen sok hiányosság van vezetőink felkészülésében.

Gondolunk itt például arra, hogy vezető szereink többségében csapnivalóan rossz jegyzőkönyveket készítenek. Tisztában vagyok azzal, hogy nem korszakalkotó és forradalmi gondolat a vezetőképzés és a vezetés tudományával való foglalkozás, jóllehet hazánkban ez még szinte gyermekcipőben se jár.

A nyugati államokban, pontosabban az USA-ban 1500, Nyugat-Európában 182 vezetőképzéssel foglalkozó iskola működik, több nyugati állam egyetemének rendes tantárgya a vezetésstudomány.

A szocialista országokban a vezetőképzés meglehetősen el volt hanyagolva. Miért? Engedtessék meg, hogy erre ne térjünk ki.

A társadalom szervezetsége állandóan növekszik, egyre bonyolultabb mechanizmusok irányítása lesz a vezető feladata. Erre a munkára készülni kell, tudomány igényű előképzéssel kell felkészíteni, az embereket.

Nálunk még nincs kimunkálva a vezetés általános elmélete. Most folynak a kutatások, az alapozó műveletek. Jogos kérdés felvetése: hogyan és miért foglalkozunk mégis az ifjúsági vezetés elméletével?

Elsősor azt kell leszögeznünk, hogy

szükség van kifejezetten ifjúsági vezetőképzésre! A tömegesítés olyan vezetőket vitt funkcióba, akiknek képzettsége, tapasztalata kevés volt. Vonatkozik ez egyetemünkre is!

Szervezetünk számára két vonatkozásban is fontosak a vezetés kérdései, s ez ad egyben választ arra a kérdésre is, miért foglalkozunk vezetőképzőnkön a vezetés elmélettel, illetve gyakorlattal. — Az egyetemet elvégző fiatal szakemberek előbb utóbb olyan munkaterületen fognak dolgozni, ahol más emberek munkáját kell szervezni, vagyis valamilyen szinten vezetni fognak, a gazdasági, illetve társadalmi élet egy bizonyos területén. Fontos az egyetemi KISZ-szervezetek irányításában is.

A Collegium Artium kis katedra

Három kérdés és kívánságok

Október 5-én, kedden este 8 órakor ismét benépesült a TTK Béke-épületének lépcsőzetes előadóterme, ahol Gruber László bevezető szavai után a hallgatóság lelkes tapsa közepette megkezdődött a Collegium Artium sorozat zenei szekciójának első előadása. Dr. Nagy István, a Zeneművészeti Szakiskola tanára, aki mostani ciklusát Beethoven és kora címmel tartja — már tavaly és azt megelőzően is nagy népszerűségnek örvendett színes, élvezetes előadói stílusával, közérthető, anekdotizáló modorával. De talán beszéljen az a három hallgató, akiket a keddi esti előadás után három kérdés során szólaltattunk meg. A kérdések:

— Mit volt a véleménye a tavalyi artiumokról?
— Mit vár az idei programtól?
— Mit hiányol benne, vagy miről szeretne többet hallani?

Ime a válaszok, melyek önmagukért beszélnek.

— En tavaly csupán a zenei sorozatot hallottam — kezdte **Visy Gábor**, ötödéves TTK-hallgató —, és egészében véve tetszett. Ha azonban a régebbiekekkel is összevetve vizsgálom a múlt évi programot, akkor az a hiányosság öltik szembe, hogy sok

az ismétlés. Talán módszerszerűbben kellene többéves terv alapján végigmenni a zenei történet nagy korszakain. A második kérdésre feleelve, a második kérdésre feleelve, nagyon örülök például mindannyian az a ma este hallottaknak, hiszen Bódis Péter olyan Haydn és Mozart darabokat játszott, melyek ritkán, vagy egyáltalán nem hallhatók máshol, s sikeresnek találok a zeneszerzők közti párhuzamok megvilágítását is. Ez nemcsak lexikális tudást adott, hanem egy kis körkitekintést, izelítőt a bécsi klasszikából. Végül pedig csak annyit; érzésem szerint az eddigiek során megszereztek azokat az alapokat, melyekre jöhetne már egy kis modern zene. Milyen élvezetes lenne Nagy István stílusában például Ravelről, vagy Honnegerről hallani!

Laboda Kálmán negyedéves jogász a szó.

— Engem tavaly is, most is mindhárom szekció (zene, színház, képzőművészet) érdekelt. Az elmúlt év során Sz. Szántó Judit és Kazimier Károly mondanivalója volt hasznos élmény számomra, de összefoglalandó megállapítható, hogy minden szekció elérte célját; a művészetek története egy-egy periódusának reprezentánsait sikerült emberközelségbe hozni. A második és harmadik kérdésre pedig együttesen válaszolok, s mivel a zenében laikus vagyok, ezért inkább a színházról! Szeretnék hallani Ionescóról, annak is a Király halál című darabjáról, de

általában többet a nyugati színházról.

— És most az artiumok zenei szekciójának törzstagjai közül, a zeneművészeti szakiskolásokból választottunk egyet: Papp Jánost, aki — kollégáimhoz hasonlóan — olykor-olykor aktív szólistaként maga is közreműködik.

— Nagy István tandem a konziban, nagyon szeretik nem utolsósorban az artiumi élményekért. Nekem tavaly különösen az a két előadása tetszett, melyet a képzőművészet és zene kapcsolatáról tartott, beborogva megbetegedett képzőművészeti előadó kollégája helyére. Általában azért szerencsések ezek az esték, mert közérthetőek, nincs tudományos terheltségük, s mindjárt zenei illusztrációkkal is alátámasztva sokkal mozgalmassabbak és gyakorlatiasabbak. Az idei program azért jó szerintem, mert átfogóbb, teljesebb képet nyerünk egy korszakról, s annak fejedelméről Beethovenről. Vertikálisan kapunk tehát többet, s ezt igényeljük is!

Ami hiányzik, az számomra is a modern zene. Bartókról kellene többet hallani, mely a legjobb előképző iskolának látszik a ma zenéjéhez.

— Három vélemény, három kívánság, s ki tudja, hány van még. Egy azonban biztos: a Collegium Artium nagy sikert aratott már eddig, s arra számíthat ezután is, hiszen minden okunk megvan bízni ebben!

Nikolényi István

Több mint száz tervrajz Harminc mérnök munkája Egy hónappal határidő előtt

Készülnek az egyetemi társasházak tervei

Felkerestük a Szegedi Tervező Vállalatnál Takács Máté építészmérnököt. Annak a főleg fiatalokból álló „brigádnak” a vezetőjét, amely néhány hete már megfeszített erővel dolgozik a két egyetem fiatal oktatói számára építendő társasházak tervrajzainak elkészítésén.

Ugyanezen a napon a két egyetem lakásügyi Intézőbizottságának képviselői dr. Kékes Szabó András orvos-egyetemi társelnök vezetésével Budapesten tárgyaltak az Országos Takaréképítészeti Vezetőbizottsággal.

A tárgyalás célja: végső megállapodásra jutni a jövőendő lakástulajdonosok által egy összegben befizetendő belépési vételárszámok nagyságáról. A megállapodást követően azonnal megkezdődnek a befizetések, amiről követhető számunkban tájékoztatást adunk.

A mi célunk: hogy megtudjuk, megkezdődtek-e már a társasházak tervezési munkálatai a Szegedi Tervező Vállalat KISZ-vezetősége és a vállalati igazgató által aláírt szerződésben foglaltak alapján.

Vállalatunk — kezdi mondanivalóját a rokonszenves fiatal építészmérnök — szeptember elején írásban rögzítette szocialista szerződés formájában kötött megállapodását a két egyetem lakásügyi Intézőbizottságával. A szerződésben mi a következőket vállaltuk: a tervezési összköltségek 22 százaléka, valamint az 1966 december 31-ig felépítendő 80 lakásból a vállalat részére átadandó 6 lakás ellenében 1965 december 31-ig elkészítjük a társasházak formájában épülő lakások teljes tervdokumentációját.

S mit jelent a valóságban a szerződés sorain túl ez a vállalat? — Nagyon komoly munkát. Kiszámítottuk — folytatja szavait Takács Máté —, hogy a több mint 100 rajzból álló részletes tervdokumentáció elkészítéséhez 700 mérnöki

munkánpra van szükség. A tervrajz készítését megkezdjük. Elkészültek a mai napig a beépítési tervei, amiket a tanács elfogadott s az elfogadott terv alapján az I. kerületi tanács költségvetése terhére az alkalmi művésztársaság közel 2 millió forintot meg is szavaztak. Elkészültek továbbá a munkaközi építésztervek, amikre az épületek közművesztési terveihez feltétlenül szükség van.

— Megkezdtek már ezekkel az épületközművesztési tervekkel a készítését is?

— Hogyne. Több ilyen gépészeti terv el is készült már. Így készen vannak a fűtésre, vízvezeték, csatornázásra vonatkozó tervrajzok. A vállalatnak 30 tervezőmérnök, technikus dolgozik a rajzokon. Bár a szerződésben határidőként december 31-et jelöltünk meg, mégis szeretnénk már november végére teljesen befejezni a részletes tervdokumentáció összeállítását.

— Hallottuk, hogy a százegynéhány tervrajz elkészítése mit jelent munkaórában. Mennyi ennek a munkának a forintértéke?

— Csak az építészeti tervezési díja meghaladná már a 100 ezer forintot, ha figyelembe vesszük, hogy egy mérnöki munkánap munkaértéke mintegy 300 forint. A közművesztési munkák értéke az előzetes kalkuláció alapján több mint 120 ezer forint lenne. Ez az összeg az építelőket terhelné s alaposan megemelné a befizetendő összeget. Így azonban talán számára előnyös módon sikerül a szerződés szerinti munkát elvégeznünk.

— Az időről-időre fölbukkanó nehézségek, előre nem látott akadályok dacára — fejezte felvilágosítását Takács mérnök — bízunk abban, hogy sikerül minden igényt kielégítő tervekkel segítenünk a fiatal egyetemi oktatók lakás gondjainak, problémáinak mielőbbi megoldását.

P. L.

A KUTYA

EGY AUGUSZTUSI szombat reggel lekéstem a pesti gyorsot. Pedig még délelőtt Kecskeméten kellett lennem. Kénytelen voltam stoppolni. Szérentsem volt, hamarosan fel is vett egy Trabant. Betettem magam a hátsó ülésre. Elöl ketten ültek. Egy hölgy és egy úr.

Beszélggettünk. — Egyszer csak mellettem valami mezoszoprán hangon felvonyított.

— Jaj, nem is mondtuk magának, hogy velünk utazik a kis kutyánk is — törte meg a hirtelen beállt csendet a feleség.

— De hol van, könyörgöm. Hangot hallok, de kutya sehol.

— Ebben a kis kosárkában — emelte fel a kosár fedelét — ugye aranyos?

— És tessék mondani hogy hívják? — hizelegtem.

— Ödön.

— Szép név, érti is?

— Próbálja ki.

— Ödön, hopp! — mondtam — Nem volna ez kérem — mordult fel a tulaj — nem tud pattanni.

Szobatiszta?! Oh én marha! Mi lesz, ha a kutya azt hiszi, hogy kint van az udvaron?! — Gyorsan vissza tettem „hálószobájába”, a kosárba.

ERRE MIND A KETTEN megsértődtek. A hölgy is, a kutya is.

— Nem tetves ez a kis aranyvirág, miért undorodik tőle. Azért vittünk ilyen kicsit, hogy könnyű legyen tisztán tartani.

— És, hogy kevesebbet egyen — szaladt ki e végzetes megállapítás a számon.

Fagyos csend. A kiélezett helyzetet Kecskemét szélső házaí mentették meg.

— Kecskemét — szólt meg ridegen a férj.

— A központban legyen szíves megállni — jelöltem meg elvadásunk helyét. És elkeveredtem. Szinte kidobnak — egy kutya miatt. Nekem ne mondják ezután, hogy kényelmes és kellemes a „stopputazás”!

— Központ — mondta a tulaj.

MINTHA EGY KALAUZT hallanék — „végállomás”!... Elköszöntem és kileptem a kosárból. A következő pillanatban úgy eliramodott a Trabant, mintha puskából lötték volna ki... Es a kutyától el sem búcsúztam. Soha se fogom magamnak megbocsájtani!

Mészáros Rezső